

Arrest

**nr. 36 352 van 21 december 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 oktober 2009 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. AHKOUCH, die loco advocaat S. PELGRIMS DE BIGARD verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 11 oktober 2009 aangetroffen in het Rijk naar aanleiding van een politionele tussenkomst.

1.2. Op 11 oktober 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…) In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid, (J. J.) (Administratief Assistent) genomen op 11.10.2009 wordt aan de persoon die verklaart zich (A., R.) te noemen geboren te onbepaalde, op (...) en welke verklaart van Marokkaanse

nationaliteit te zijn, het bevel gegeven om uiterlijk op 16/10/2009, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Finland, Frankrijk, Griekenland, IJsland, Italië, Luxemburg, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Zweden, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië, Malta en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING:

* Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum. (...)

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissing door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werd genomen in het Nederlands dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van *“het beginsel van behoorlijk bestuur.”*

Verzoeker verwijst naar de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat verweerder hem, door het nemen van de bestreden beslissing op grond van het motief dat hij niet in het bezit is van de vereiste verblijfsdocumenten, de mogelijkheid heeft ontnomen om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Hij stelt dat verweerder daarenboven een discriminatie heeft ingevoerd tussen burgers door de mogelijkheid te ontnemen aan vreemdelingen ten aanzien van wie bij een politiecontrole wordt vastgesteld dat zij in illegaal verblijf zijn om te genieten van het voordeel dat kan ontleend worden aan deze instructie. Hij stelt verder dat voormelde instructie tot logisch gevolg heeft dat de buitengewone

omstandigheden die bedoeld zijn in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in zijn geval, geacht worden aanwezig te zijn en dat degene die zich erop beroept geacht wordt het centrum van zijn belangen in België te hebben. Hij voert tot slot aan dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op zijn recht op eerbiediging van het privéleven en dat de legitimiteit van de inbreuk niet wordt aangetoond.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht moet worden geduid dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr.144.471). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, en meer bepaald niet in het bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum. Verder wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de relevante wetsbepalingen, en in het bijzonder naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad wijst er verder op dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij betoogt dat de bestreden beslissing hem de mogelijkheid ontnaemt om een aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot het bestuur en een discriminatie invoert tussen burgers naargelang al dan niet bij een politiecontrole werd vastgesteld dat zij niet legaal op het grondgebied verblijven. De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten verhindert een vreemdeling immers niet om alsnog een aanvraag om machtiging tot verblijf of enig ander verzoek aangaande zijn persoonlijke verblijfssituatie aan het bestuur te richten. Verzoeker geeft in zijn feitenrelaas bovendien zelf aan dat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend conform de instructie van 19 juli 2009 en hij voegt ten bewijze hiervan een afschrift van zijn aanvraag die werd opgesteld op 9 november 2009 – en derhalve na het nemen van de bestreden beslissing – bij zijn verzoekschrift.

De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe enige schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vast te stellen. De bestreden beslissing kan immers niet beschouwd worden als een antwoord op een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden, aangezien op het ogenblik dat deze beslissing genomen werd verzoeker geen dergelijke aanvraag had ingediend.

Verzoeker toont met zijn betoog verder ook niet aan dat hij enig privéleven in België heeft dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen en waardoor een toetsing aan deze verdragsbepaling vereist zou zijn.

Artikel 14 van het EVRM kan voorts, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, enkel aangevoerd worden in combinatie met een van de andere rechten of vrijheden vermeld in dit het verdrag. Hierbij dient te worden opgemerkt dat overeenkomstig deze bepaling niet alleen de in het Verdrag, maar ook in de aanvullende protocollen gegarandeerde rechten en vrijheden zonder discriminatie verzekerd moeten worden (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, Die Keure, 2001, 343). Verzoeker blijft evenwel in gebreke aan te tonen dat uit de bestreden beslissing enige discriminatie met betrekking tot de door het EVRM of de aanvullende protocollen verzekerde rechten en vrijheden kan afgeleid worden.

Wat betreft de aangevoerde schending van "het beginsel van behoorlijk bestuur" moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat verzoeker nalaat verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet beschouwd worden.

Het enig middel is, voor zover het onontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middelen die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK